

de lande, i første række de afrikanske stater, som har særlig interesse og særligt ansvar og som naturligvis går ind for en ubetinget pressionspolitik, og på den anden side Sydafrikas største handelspartnere, som i sidste instans kommer til at bære hovedbyrden ved en sådan politik.

En anden side af det foreliggende problem er, at det i henhold til pagten er forbeholdt sikkerhedsrådet at træffe beslutning om foranstaltninger af den heromhandlede art. Det er, omend beklageligt, en kendsgerning, at ethvert medlemsland kan undlade at tage hensyn til henstillinger af denne art, dersom de kun er vedtaget af forsamlingen, så meget mere som de også ved, at forsamlingens forslag ligeledes vil blive negligeret af Sydafrikas største handelspartnere, uden hvis samarbejde den foreslåede aktion under alle omstændigheder ville forblive virkningsløs. Af disse grunde mener vi, at den af den 17. generalforsamling vedtagne resolution 1761, selv om den er nyttig for så vidt som den går ind for pressionsprincippet, ikke i sig selv bringer os meget nærmere gennemførelsen af dette princip.

Af samme grunde føler vi, og erfaringen synes at vise, at vi har ret, at sikkerhedsrådet er det bedst egnede organ til at træffe foranstaltninger på pressionsfeltet. I henhold til pagten har sikkerhedsrådet bemyndigelse til at træffe beslutninger, og dets medlemmer omfatter repræsentanter både for afrikanske stater og for Sydafrikas største handelspartnere. Viser dette sig utilstrækkeligt, har sikkerhedsrådet endvidere i henhold til pagtens art. 29 bemyndigelse til at nedsætte sådanne hjælpeorganer, som det anser for nødvendige til udførelse af dets funktioner.

Vi ønsker ikke at udelukke enhver aktivitet fra forsamlingens side på dette område, og der er, som jeg har fremhævet, rigelig plads for undersøgelse af spørgsmålet, lige såvel som forsamlingen i henhold til pagtens art. 11 har mulighed for at fremkomme med henstillinger over for sikkerhedsrådet. Vi mener imidlertid, at det på nuværende stadium ville være den bedste fremgangsmåde, om forsamlingen indtrængende opfordrer sikkerhedsrådet til efter modtagelsen af generalsekretærens beretning at overveje skridt, der er egnede til at udøve indflydelse på den sydafrikanske

regerings holdning, og som kan opnå en sådan støtte fra medlemslandene, at de kan blive effektive. Forsamlingen bør endvidere udtrykke tillid til, at medlemslandene vil efterkomme sikkerhedsrådets henstillinger i denne henseende.

Vi har spurgt os selv om en pressionspolitik som ovenfor skitseret — hvor nyttig og rimelig den end er — i sig selv vil være tilstrækkelig til at hidføre en konstruktiv løsning. Det er umuligt med sikkerhed at forudsige, hvad resultatet ville blive, dersom De Forenede Nationer udelukkende henholdt sig til at fortsætte denne politiske linje til den bitre ende, men der er i hvert tilfælde en stærk sandsynlighed for, at resultatet ville blive stik imod, hvad der er tilsigtet: At den europæiske befolkning i Sydafrika, ladt uden håb om andet acceptabelt alternativ end evakuering, ville forskanse sig endnu mere i sin fejlagtige indstilling, iværksætte stadig mere vidtgående undertrykkelsesforanstaltninger imod flertalsbefolkningen og således fremskynde tragiske begivenheder og storstilet blodudgydelse. Hvor tungt ansvaret for en sådan udvikling end måtte hvile på det europæiske element, må det dog altid være De Forenede Nationers pligt at gøre sit yderste for at forhindre den.

Apartheidudvalget afviser i sin beretnings paragraf 447 med rette som værende ubegrundet den hvide befolknings påstand om, at valget for dem står mellem hvidt herredømme og ophøret af det hvide samfunds eksistens. Dersom De Forenede Nationer skal være i stand til at bidrage til en fredelig udvikling, må vi imidlertid gøre mere for at overbevise alle befolkningsgrupper og især det europæiske element om, at denne opfattelse er absolut ubegrundet, og give dem tillid til, at der for enhver, som har sin rod i Sydafrika og vil fortsætte sit liv dér, er sikret en lykkelig og fremgangsrig fremtid i et samfund af fri og lige personer. Ja, de har ingen anden mulighed for at sikre deres egen og deres børns fremtid på sydafrikansk jord.

Det er ikke længere tilstrækkeligt, at forsamlingen fortæller den sydafrikanske regering, hvad den ikke bør gøre. Vi må gå videre. Tiden er nu inde til, at forsamlingen åbent tilkendegiver de idealer, som